El Cul del Pou | | Actualitzat el 19/12/2018 a les 12:03

Qui no coneix... Mercè López, aprendre des de l'alegria

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

Segur que la teniu vista! És clar que ara porta una tofa blanca que potser us despista, si encara us pesa el to castany de la seva joventut! Filla del Teodoro i la Maria Carme -ell "segoviano", ella de Santa Coloma de Queralt-, la Mercè López Mestres va educar-se al carrer, entre cinc germans. S'estaven als pisos de l'Avecrem, mentre la mare feia gecs i mànigues per estalviar-los la dieta d'aquell caldo que -deien-seguien per poder pagar tots els llogaters aquells nous habitatges a Valldaura. En acabat, el pare va morir que la Mercè tenia només set anys i anava cada dia a les Dominiques sense entendre els designis del Senyor. Poca broma: per sortir-se'n es van haver d'espavilar tots, i molt. I a contracor la Mercè va començar a vendre bombetes i piles a Ràdio Rosell, al carrer de Jaume I. «Jo volia estudiar, ja volia ser mestra...», però la recepta materna no admet esquerdes: als catorze anys calia anar a treballar. I mentre emprèn -de vespres i disgustada- els estudis de Comerç, entra al Mijac de Crist Rei i de seguida fa coneixences: amb elles migrarà al cau de Sant Francesc Xavier, a la Seu, just quan l'escoltisme entomava la coeducació. Quina descoberta! És aleshores que redreça el trajecte, fa estudis de Puericultura i, a continuació, el BUP nocturn al Peguera. Tot amanit amb aires de revolta mentre el seu compromís es multiplica, amb activitats infantils dins del moviment veïnal o participant dels primers anys de Rialles. I entre una cosa i una altra... l'Espill. Hi arriba el 1981, com a mestra de llar d'infants. La cooperativa tot just té un any i la Mercè hi arrela amb força i decideix capbussar-se en els estudis de Magisteri. La fidelitat es compta per dècades: prop de quaranta anys de servei educatiu, inexplicables sense els trenta compartits amb l'Agustí Mallofré, d'ençà que es van conèixer després d'un estiu a Nicaragua, en un comitè internacional de solidaritat. L'Aida i la Bet en seran sempre el millor fruit. Què més es pot demanar? La Mercè arriba a la seixantena sense pensar jubilar-se però, sobretot, contenta de veure continuïtat al projecte de l'Espill, des d'aquell principi actiu que va ser la il·lusió. «Des dels temps de Rialles que valoro molt l'humor, imprescindible per fer coses, de costat a la responsabilitat». L'alegria d'aprendre, seria el lema. I la vocació per columna vertebral: una escola feta -literalment-amb els pares i la canalla. «Volíem fer un canvi per la millora educativa, amb la incorporació l'any 82 de la Roser Flotats, la Joana Guàrdia... i tanta altra gent que s'hi ha compromès, que s'hi ha quedat per fer un equip sòlid!». Una cooperativa sense ànim de lucre, amb voluntat de servei públic i transparència total en la gestió. Com un mirall: l'Espill. Que des de fa nou anys en sigui la directora sembla pura contingència: el que compta és l'equip, aquest polsim d'utopia i el treball de les formigues. No és pas un truc sinó una recepta: ser-hi. I ser-hi sempre.